

ترجمه: ا.م. شیزلی

صد ساعت با فیدل

(بخش اول)

صد ساعت مصاحبه فیدل کاسترو با ایگناسیو رامون، روزنامه نگار فرانکو-اسپانیائی، بصورت کتاب، تحت عنوان «فیدل کاسترو، زندگی و بیوگرافی من از دو دیدگاه»، به زبان روسی منتشر شد و مراسم معرفی آن، با حضور فلیپه پرس روکه، وزیر امور خارجه کوبا برگزار گردید .

این کتاب از آن جهت که به صورت پرسش و پاسخ، تنظیم شده و فیدل جوابهای خود را شخصا ویراستاری نموده است، بسیار جالب است. یک بار فیدل در یکی از گفتگوهای خود، این حادثه دراماتیک را تعریف کرد و گفت: «وقتی که من در شب ۲۷ ماه ژوئیه به سختی بیمار شدم، فکر می کردم که به آخر رسیده ام و در همان هنگام که پزشکان برای نجات زندگی من تلاش می کردند، رئیس دفتر شورای دولتی به درخواست من، متنی را قرائت می کرد و من اصلاحات لازم را به وی گوشزد می کردم» .

خاطرات فیدل، از دوران کودکی تا اولین مبارزه انقلابی، تقریباً ۸۰۰ صفحه کتاب را احاطه کرده است. وی، مونکادا و صفحات مبارزه در سیرا-مائسترو را تحلیل می کند؛ از چه گوارا و بحران کارائیب حرف می زند؛ از صدها برنامه سوءقصد بخود صحبت می

کند؛ از حادثترین و جدی ترین مسائل بحث می کند؛ با دفاع از سوسیالیسم کوبا، مسائل پیش روی کوبا را مطرح می سازد .

روزنامه «سووتسکایا راسیا» گزیده هائی از صفحات فصول آخر کتاب را با عنوان «صد ساعت با فیدل» منتشر می کند(و من نیز، همین صفحات را ترجمه نموده و در چند بخش، به علاقمندان فارسی زبان تقدیم می دارم. مترجم) .

-در حال حاضر، چه مسائلی، بعنوان رهبر دولت، شما را نگران می کند؟

-امروز ما توجه خود را به مبارزه با تروریسم و مبارزه با جاسوسی متمرکز نموده ایم. ما برای آزادی پنج نفر قهرمان ملی کشورمان که در اسارت ایالات متحده آمریکا بسر می برند، مبارزه می کنیم. در امور داخلی، برعلیه هر گونه مظاهر فساد بمبارزه برخاسته ایم، کارزار باز هم جدی تری در راه دستیابی به منابع انرژی مقرون به صرفه تر و نوسازی کامل سیستم تولید انرژی کشور آغاز کرده ایم و آن، یک انقلاب واقعی در امر تأمین انرژی است. همچنین، در راه ارتقاء باز هم بیشتر کیفیت و بازدهی سیستم آموزشی و تأمین بهداشت و سلامتی مردم کشور فعالیت می کنیم. ما برای توسعه و تقویت برنامه های انترناسیونالیستی دولت، از قبیل حضور هزاران پزشک و کارکنان بخش طب کوبا در نقاط مختلف جهان، مثلاً، در پاکستان که زمین لرزه قربانی بسیار زیادی از میان انسانها گرفت و ویرانه های بزرگی بار آورد و یا «عملیات شگفت انگیز» که در جریان نتایج خارق العاده ای بدست آوردیم، نیروی بزرگی صرف کرده و توجه زیادی معطوف داشته ایم. کشور ما با نگرانی بحران اقتصادی جهان را تعقیب می کند و ضمن نگرانی از مشکلات تأمین نفت، در جستجوی راههای ممکن برای مقابله با جنگ اقتصادی و سیاسی می باشد. کشور ما، توجه خود را به جدال در ژنو، کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد، متمرکز نموده است که در آنجا ها، همانطور که همه می دانند، هر سال بیش از سال پیش، نمایشنامه های سراسر دروغ و افترا بر علیه ما به اجرا گذاشته می شود. آنها به مردم نمی گویند که، ۸۰ درصد مصوبات این کمیسیون برای رعایت حقوق بشر، بر اساس پیشنهادات کوبا بوده است .

-اغلب کوبا را بخاطر زندانی کردن مخالفان سیاسی مورد انتقاد شدید قرار می دهند .

-چه کسی هزاران نفر ضد انقلاب را قبل از اتمام مدت محکومیت شان آزاد کرد؟ البته که دولت کوبا، نه دولت ایالات متحده آمریکا. ایالات متحده، از هر بازداشت قانونی در کشور ما سوءاستفاده نموده و بر علیه ما کارزار تبلیغاتی راه می اندازد. قوانین شما اروپائیان بر علیه جرایم سیاسی، بسیار خشن تر از قوانین کشور ماست. زندانهای انگلیس پر از ایرلندی هائی بود که به دلایل سیاسی و میهن پرستی زندانی شده بودند. فراموش نکنید زمانی که زندانیان اعتصاب غذا کردند، انگلیسیها بسیاری از زندانیان ایرلندی را از گرسنگی کشتند. اسپانیائی ها، قوانین بسیار سختی را بر علیه زندانیان باسک، که در راه احقاق حقوق سیاسی خود مبارزه می کنند، به مورد اجرا می گذارد. ایتالیا، هنوز هم اعضای «بریگادهای سرخ» را که بیش از ۳۰ سال پیش فعالیت می کردند، در زندان نگه می دارد. ما می دانیم که، در نتیجه رفتار بغایت خشن آلمانیها با اعضای باآدر، تقریبا همه آنها در زندان جان باختند. فرانسه عده زیادی از اهالی جزیره کورس را بدلائل شرکت در مبارزات سیاسی، زندانی کرده است .

-پس چرا ایالات متحده پرتوریکوهائی را که از استقلال پرتوریکو دفاع می کنند، از زندان آزاد نمی کند؟ چرا روزنامه نگار، مومیا ابو جمال را که بیش از ۲۳ سال در زندان است، آزاد نمی کنند؟ به چه دلیل با آزادی لئونارد پلٹیئر، رهبر هندوها که ۲۵ سال است در زندان بسر می برد، مخالفند؟

-من به شما گفتم که ما، پس از پلیا- هیرون، ۱۲۰۰ زندانی را آزاد کردیم. آنوقتها، زمانیکه، بیش از ۳۰۰ سازمان ضد انقلابی فعالیت می کردند و کشور ما بمیدان تاخت و تاز تروریسم و خرابکاران تبدیل شده بود، در حدود ۱۵ هزار نفر زندانی داشتیم .

-بعد از انقلاب، ۱۵ هزار نفر زندانی سیاسی داشتید؟

-اگر آنها را زندانیان سیاسی می نامید، بنامید. من در باره آن سالها به شما توضیح دادم. هیرون، بحران اکتبر، عملیات «مانگوست». دهها برنامه عملیاتی بر علیه کشور ما تنظیم شده بود، که بر اساس آنها، هزاران عملیات خرابکاری و تروریستی به اجرا گذاشته شد، باندهای مسلح سازماندهی شده بودند، جنگ کثیفی راه انداختند. ما در این جنگ، قربانیهای زیادی دادیم، که تعداد آنها بسیار بیشتر از تعداد قربانیان خود جنگ بود .

-در سال ۱۹۷۶، هواپیمای مسافری کوبا در جریان یک عملیات تروریستی، در هوا منفجر شد .

-همه مسافران و اکیپاژ آن کشته شدند. عکسهای آن دوره، شرکت میلیونها نفر را در حرکات اعتراضی نشان می دهند. ولی، ایالات متحده، لوئیس پاسادا کارلیس، مجری این جنایت، تروریست بین المللی را که، محاکمه و به عمل خود اعتراف کرده است، در ماه مارس سال ۲۰۰۵ پذیرفت و در اوج باصطلاح «جنگ با تروریسم بین المللی»، به یکی از خطرناکترین تروریستهای بین المللی پناهندگی داد! آیا دو نوع تروریسم وجود دارد؟ تروریست خوب و تروریست بد؟ ما بارها با سؤالات بسیار مشخص و ساده از رئیس جمهور بوش، «بوشک» پرسیده ایم: به چه طریقی، پاسادا کارلیس به آمریکا رفت؟ با کدام کشتی؟ از کدام بندر؟ کدام یک از اخلاف شاهزادگان به وی اجازه داد؟ ممکن است برادر چاق وچله شما، جناب جنب بوش، فرماندار فلوریدا؟ البته، امیدوارم ایشان مرا به خاطر این طعنه ببخشند. این، انتقاد نیست، بلکه، صلاح می بینم ایشان برای حفظ سلامتی خود، به تمرینهای ورزشی مشغول شوند و رژیم غذایی بگیرند. زیرا، من نگران سلامتی این جناب هستم! چه کسی پاسادا کارلیس را پذیرفت؟ چه کسی به وی اجازه داد؟ چرا کسی که خودسرانه او را تا ایالات متحده همراهی کرد، با خیال راحت در خیابانهای فلوریدا و میامی می گردد؟ و این «بوشک» کوچولوی بی حیا، تا کنون از جواب دادن طفره رفته، خاموشی گزیده است. حاکمیت کشور برادر، مکزیکی نیز سکوت کرده است. مثل اینکه، آنها هم بخاطر مشغله زیاد، وقت ندارند پاسخ سؤال ما را بدهند .

به خیره سری آنها نگاه کنید! براحتی دروغ می گویند، و وقتی که یک پرسش ساده و بی تکلف مطرح می کنیم، ماهها می گذرد، جواب نمی دهند. در مقابل این همه توطئه و تعرضهای شدید آنها در طول تمام این سالها، کوبا چه کار باید می کرد؟ بلی، قوانینی بودند، قوانین سنگین و سختگیرانه، ولی، هیچ زندانی در زندانهای کوبا فوت نکرد، هیچ کس بدون محاکمه، مجازات نشد. ما بیشتر در موضع دفاعی بوده ایم. دفاع از خود، بمعنی جنایت نیست. هیچ حادثه تاریخی نبوده است که به این و یا آن شکل از خود دفاع نکنیم. دفاع از خود، قانونی ترین کاری است که می توان انجام داد. در غیر این صورت، از همه چیز دست بکش، برو پی رهبانیت، روحانیت و به تبلیغ «مژده های نیکو» مشغول شو. من مخالف تعالیم دینی نیستم. زیرا، آنها هم دارای بار مثبتی هستند. ولی، ما واعظ و یا روحانی نیستیم. ما در چهار چوب معین اخلاقی، راه سیاست انقلابی را در پیش گرفته ایم .

-بر علیه هوگو چاوز، رئیس جمهور ونزوئلا هم حملاتی سازمان داده شد .

-هم شما می دانید و همه جهان هم از این مسئله آگاه است. دولتی را که از خود دفاع نکند، به خاک می مالند. به حوادثی که در ونزوئلا روی می دهد، نگاه کنید. ما در این باره صحبت کردیم. چاوز، بیشتر از هر کسی حقوق دموکراتیک و حقوق بشر را محترم می شمارد و از آنها دفاع می کند. بر علیه دولت، کودتا کردند، رئیس جمهور را دزدیدند، زندگی او را مورد تهدید قرار دادند. کودتاگران کسی را که بعد از چند ساعت فرار کرد، به ریاست دولت گماردند. این شخص، تمام حقوق سیاسی، حقوق بشر و آزادیها را به خشن ترین وجه زیر پا نهاد، پارلمان را منحل نمود، دولت قانونی را کنار گذاشت، رادیوها را تعطیل کرد، میهن پرستان را دستگیر و به زندان انداخت. همه اینها، از کارهای کارمون فاشیست، رئیس مجلس فدرال، قیوم گروه الیگارشسی بود. پس از آن، آنها با اعتصاب نفت بازی را ادامه دادند. با این همه، در آن کشور حتی یک نفر بدلائل سیاسی زندانی نشد .

-وقتی که مطبوعات را می خوانیم، به اخبار رادیو و تلویزیون شما گوش می کنیم، چنان تصور می کنیم که، همه امور کشورتان رو به راه است، فقط به پیروزی و

موفقیت دست یافته اید. آیا هیچ مشکلی نمانده است، ناراضیانی وجود ندارند؟ عجیب است زیرا، وقتی که من پیش خود، مباحثات درون حزب را تصور می کنم، اختلاف نظرها و بحث ها را از نظر می گذرانم، می دانم که انتقادات شدیدی هست .

-می بینید که در طول مدت طولانی در اینجا چنان زمینه ای فراهم شده است که، اظهارات انتقادی و علنی کردن واقعیت های منفی بازیچه دست دشمن شده است، به خدمت آن و ضد انقلاب در آمده است. گاهی وقتها، از اعلام برخی مسائل، احساس ترس به آدم دست می دهد زیرا، این تصور وجود دارد که دشمن می تواند از آن در جهت مقاصد خود سوءاستفاده نماید. ما روشن کردیم که در مبارزه با واقعیات منفی، کار ارگانهای مطبوعاتی از اهمیت بسزائی برخوردار است. بنابراین، روحیات انتقادی را تقویت کردیم. ما اطمینان یافتیم، که بسط دادن روحیات انتقادی بسیار ضروری است. من آن را تا حد اکثر تقویت کردم، بطوریکه این امر، یکی از واقعیتهای نشاندهنده بلوغ سیستم ما محسوب می شود. ما می دانیم که، موانعی وجود دارند، ما از انتقاد مستدل، صرفنظر از هرگونه عواقب آن، جانبداری می کنیم. البته، مسائل باید در کمال دقت و مسئولیت انتخاب شوند تا هیچ اطلاعات اضافی که تاثیر مثبت در اجرای برنامه های نابودی انقلاب، در اختیار دشمن قرار ندهد. مشکل اساسی انقلابیون هم، همین مسئله است .

-کدام رسانه های جمعی آزاد نمی تواند با انقلاب ناسازگار باشد؟

-چه کسی به اینها رسانه های «آزاد» نام داده است؟ از کدام آزادی حرف می زنند؟ چه کسانی می نویسند؟ آنچه را که صاحبان روزنامه ها و کانالهای تلویزیونی می خواهند، نوشته و گفته می شود. شما، این را خوب می دانید. از «آزادی بیان» حرف می زنند ولی، در واقعیت امر، مسئله اصلی آنها، دفاع از اصل مالکیت خصوصی بر رسانه های جمعی است .

من صراحتاً به شما می گویم اینجا، در کوبا، رسانه ها مالک خصوصی ندارند. اما، سازمانهای مختلف توده ای، مثلاً؛ دانشجویان، کارگران، اتحادیه ها، دهقانان، حتی

نظامیان، دارای ارگانهای مطبوعاتی خاص خود هستند. باور کنید که، با آزادی کامل، هر آنچه را که عاقلانه و مناسب تصور می کنند، می نویسند .

بجای تردید کردن در مورد متدهای ما که حاصل و نتیجه ۴۰ سال مقاومت در مقابل فشارهای همسایه مقتدر است، بهتر بود از مردم مردم ما پرسیده شود که آنها خود را آزاد می دانند یا نه .

-در کوبا، سانسور برخی روزنامه های خارجی را هم ممنوع کرده است و منتشر نمی شوند .

-خواهش می کنم. اینجا روزنامه های خارجی زیادی، روزنامه های معتبر و جدی آمریکائی و اروپائی، فروخته می شوند. ما اینها را برخلاف آنچه که می نویسند، تحمل می کنیم. روزنامه ها در اکثر مراکز تجاری در معرض فروش گذاشته می شوند و با ارز می توان آنها را خرید. هر توریست و یا تبعه کوبا که ارز در اختیار داشته باشد، می تواند آنها را بخرد و پخش کند. در اینجا هیچ کس، از آنچه که این روزنامه ها بر علیه انقلاب می نویسند و یا از دروغهائی بسیار کانالهای تلویزیونی مثل؛ CNN ، نمی ترسد .

البته، ما نمی توانیم برای وارد کردن مطبوعات خارجی پول صرف کنیم، زیرا، ما به چیزهای دیگری، مثل، انرژی مقرون به صرفه، خواروبار، بهداشت و تندرستی، اولویت قائلیم. واردات مطبوعات، جزء اولویتهای ما نیستند. همچنین، ممکن است در فروش برخی روزنامه ها که بطور سیستماتیک به تبلیغات ضد انقلابی بر علیه ما می پردازند، محدودیتهائی ایجاد شود. بمنظور تفرقه اندازی و ایجاد اختلاف، واقعیتها را تحریف می کنند و دروغ و افترا، شایع می سازند. ما با این کارها مقابله می کنیم و اصلا، چرا باید به فروش روزنامه های ضدانقلاب اجازه بدهیم؟

مخالفان ما، در باره آزادی مطبوعات، زیاد حرف می زنند ولی، وقتی که به نفع آنها نباشد، وقتی که کوبا برخی واقعیتها را آشکار می کند، آنها را هم چاپ نمی کنند. شما می دانید که، هر ارگان مطبوعاتی، مطابق مواضع مشخص صاحبان آن رسانه جمعی

می نویسد؛ یکی با آزادی نسبتاً بیشتر و دیگری کمتر. البته، ناگفته نماند که، رسانه های جمعی مستقل هم زیاد هستند .

... —

ادامه دارد.